

Εἰς τῆς Κ ο ύ τ ρ α ς τὴν πέτρινη ράχη
 ἢ Ἑλλάς περπατῶντας μονάχη,
 μνημονεῖται τῆς δόξης τὰ χρόνια
 καὶ στεφάνια τριγύρω σκορπᾶ,
 καὶ ἰστῆς Κ ο ύ τ ρ α ς ἐκεῖ τὰ κοτρῶνια
 τῆ σπασμένη τῆς κ ο ὕ τ ρ α κτυπᾶ.

Διάφορα κοινωνικά,
 παραπολὺ σημαντικά.

Α΄.

Δὲν πῆγαν ἰστὴν Ἀνάστασι λοιπὸν οἱ βασιλεῖς,
 οὐδ' ἄλλος τις ἐλάχιστος θεράπων τῆς Αὐλῆς,
 καὶ μόνοι συνεώρτασαν ἐντὸς τῶν Ἀνακτόρων
 τὴν ἐνδοξὸν Ἀνάστασιν μετὰ τῶν Μυροφόρων,
 κ' αὐτὸ τὸ ἐσχολίασαν παντοῦ ποικιλοτρόπως
 ἀλλὰ γὰρ τέτοια σχόλια ἐδῶ δὲν εἶναι τόπος.

Καμπόσοι μποῦφοι ἔλεγαν ἰπῶς κᾶτι θὰ συμβαίῃ,
 καμπόσοι ὁ Διάδοχος πῶς εἶναι ἀσθενής,
 πῶς εἶναι κ' ἡ βασίλισσα σὰν κρουολογημένη,
 γὰρ τοῦτο ἰστὴν Μητρόπολι δὲν ἴφηνκε κανεῖς.
 Ἀλλὰ ἡμεῖς μὴ δίδοντες εἰς ταῦτα σημασίαν,
 ἰστῆς ἑορτῆς ἐμβαίνομεν ἀμέσως τὴν οὐσίαν.

Ἐγὼ ποτὲ μου σχόλια δὲν ἀγαπῶ νὰ κάνω,
 καὶ, ὅπως σᾶς ἀνέφερα ὀλίγον παραπάνω,
 οἱ βασιλεῖς ἐώρτασαν ἐντὸς τῶν Ἀνακτόρων
 τὴν ἐνδοξὸν Ἀνάστασιν μετὰ τῶν Μυροφόρων.
 Καὶ ἦσαν ὅλοι εὐθυμοὶ μὲ κέφι καὶ φρεσκάδα,
 καὶ ὅλοι ἐβαστούσανε καὶ ἀπὸ μιὰ λαμπάδα.

Ἀφοῦ λοιπὸν ἀνέστησαν μὲ τόσας διαχύσεις,
 ὁ βασιλεὺς Γεώργιος καὶ ἡ λοιπὴ φαμῆλια
 Χ ρ ι σ τ ὸ ς ἀ ν έ σ τ η ἔκαμαν μετὰ τῆς βασιλίσσης,
 κ' ἐκεῖνη τοὺς ἐφίλησε γλυκὰ γλυκὰ ἰστὰ χεῖλια.
 Καὶ ὅλοι ἐφιλήθησαν μὲ θέρμην μεταξύ των,
 κ' αὐτὸ τὸ θέαμα πολὺ ἐνδιαφέρον ἦτον.

Καὶ ὕστερα ἐπῆγαν εἰς τοῦ σουπέ τὴ σάλα
 νὰ φᾶν τὰ Πασχαλιάτικα, νὰ σφίξουν καὶ κομμάτι,
 καὶ ἡ Μαρία μ' ἐν' αὐγὸ τσακίζει ὅλα τᾶλλα
 καὶ γέλοια ἔγιναν πολλὰ γὰρ τοῦτο ἰστὸ Παλάτι.
 Γερό αὐγὸ δὲν ἄφησε ἰστὸς ἄλλους ἡ Μαρία,
 καὶ ἴσως γράψῃ δι' αὐτὸ ἡ νέα ἱστορία.

Ἀφοῦ λοιπὸν ἐχώρτασαν καλὰ εἰς τὸ Τραπέζι,
 ἀφοῦ ἐτσούγκρισαν ταῦτὰ βαμμένα μὲ κρεμέζι,
 ἀφοῦ ὠμίλησαν πολλὰ καὶ γὰρ τὴν Μανωλάδα
 κ' εὐχήθησαν τὰ βέλτιστα εἰς τὴν κλεινὴν Ἑλλάδα,
 καθένας ἀπεχώρησε ἰστὰ ἴδια ἡσύχως,
 καὶ τῶν γελῶτων ἔπαυσε καὶ τῶν ψαλμῶν ὁ ἦχος.

Β'.

Οὐχ ἦντον καὶ ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς τοῦ κράτους
 ἐώρτασε περιχαρῆς μὲ μερικοὺς φιλάτους.
 Θαρρῶ πῶς πρέπει καὶ γι' αὐτὸν καθέννας μας νὰ ξέρη
 πῶς πῆγε ἴσθην Ἀνάστασι μ' ἓνα κερὶ ἴστο χέρι
 καὶ ἀπ' ἐκεῖ τὸ ἔφερε μονάχος ἀναμμένο
 κι' ἔδωσε φῶς ἴστο σπῆτι του τὸ μισοφωτισμένο.

Καὶ ἀπὸ τοῦτο ἀναψαν οἱ πρὸ στενοὶ του φίλοι
 κι' ἐκεῖνος μὲ χαμόγελο ἴστο ἀγέλαστιά του χεῖλη
 ἐνηγκαλίσθη τρυφερῶς κι' ἐφίλησε γλυκὰ
 τὸν σπητονοικοκύρη του καὶ τὸν Παππαλουκᾶ.
 Κι' ἐκεῖνοι τὸν ἐφίλησαν μὲ τόσο καρδιοχτύπι,
 καὶ κατὰ μέρος ἔμειναν τοῦ σεβασμοῦ οἱ τύποι.

Καὶ ὕστερα ἐκάθισε ἴστοῦ Τραπεζιοῦ τῆ σάλα,
 καὶ ἤπιε, ὅπως λέγεται, ξερὸ καφὲ μὲ γάλα,
 κατ' ἄλλους ὅμως ἔφαγε μιὰ σουπα μ' ἀντεράκια,
 κατ' ἄλλους ἀυγολέμονο πατσᾶ καὶ ποδαράκια.
 Ἄλλ' ὅμως θὰ ῥωτήσωμε γι' αὐτό καὶ θὰ σᾶς ποῦμε,
 γιὰτὶ ποσῶς δὲν συμφωνοῦν ἐκεῖνα ποῦ ἀκοῦμε.

Γ'.

Νὰ κι' ἡ Ἀντιπολίτευσις εὐθύμησε κι' ἐκείνη...
 ὁ κύριος Θεόδωρος χαμογελῶν καὶ χαίρων
 τὴν τοῦ Χριστοῦ Ἀνάστασιν ἐώρτασ' ἐν εἰρήνῃ
 μετ' ἄλλων δύο φίλων του ἐκ τῶν προσφιλεστέρων.
 Ὁ Βάρβογλης συνδαιτημῶν τοῦ Θεοδώρου ἦτον
 κι' ὁ Γιάννης ὁ Καμπούρογλου ὁ ἐκ τῶν ἀπορρήτων.

Κι' ἐκεῖ ἐν μέσῳ ἀσπασμῶν καὶ ἀρμονίας τόσης
 ἐσυγχωρήθησαν ἐχθροί, ὁ Ρῶμπολδ κι' οἱ Ἑγγλέζοι,
 κι' ἐκεῖ θερμαὶ ἠκούσθησαν καὶ μυστικαὶ προπόσεις,
 καὶ ἦτο δεῖπνος μυστικὸς τοῦ Πάσχα τὸ Τραπέζι.
 Κι' ἐκεῖνον μόνον τῆς χαρᾶς συμμετόχον δὲν εἶχον,
 ποῦ ἀποφόρῃα ἔδιδεν ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων.

Κι' αὐτοὶ τί ἔφαγαν ἐκεῖ κανεὶς καλὰ δὲν ξέρει,
 ἀλλ' ὅμως, ὅπως λέγεται καὶ ὡς ἡ φήμη φέρει,
 ψητὸ τῆς σουβλας ἔφαγαν καὶ λάχανα σαλάτα,
 φρέσκο τυρὶ τῆς Γόρτυνος καὶ κάμποσα σφουγγάτα.
 Τί δὲ συνδισκέφθησαν κι' ὠμίλησαν οἱ τρεῖς
 τὸ ξέρει μόνον ὁ θεὸς κι' ἡ τίλαινα πατρίς.

Δ'.

Κι' ὁ Παππαμαχαλόπουλος, ὁ τῶν Μολάων κρῖνος,
 τὴν τοῦ Χριστοῦ Ἀνάστασιν ἐώρτασε κι' ἐκεῖνος,
 καὶ μ' ὄση λύπη ἐννοιωθε μὲς ἴσθης καρδιᾶς τὰ βάθη
 ἔμπρὸς εἰς τὸν καθρέφτη του γιὰ μιὰ στιγμὴ ἐστάθη,
 κι' ἀφοῦ δὲν εἶδε γύρω του κανέναν ἰδικό του,
 μὲς ἴστο γλαλὶ ἐφίλησε αὐτὸς τὸν ἑαυτό του.

Χριστὸς Ἀνέστη ἐκ νεκρῶν τριήμε-
 [ρ ο ς φωνάζει
 καὶ τὸ αὐγὸ του μοναχὸς μ' ἄλλο αὐγὸ του σπάζει,
 καὶ πότε πότε τραγουδεῖ τὸ θλιβερό του στόμα:
 «Γιὰ ἄδες καιρὸ ποῦ διάλεξα νὰ μείνω δίχως κόμμα,
 τώρα ποῦ ἄχυρα παντοῦ φυτρώνουν καὶ χορτάρια,
 τώρα ποῦ ἤλθε ἀνοιξὶς κι' ἐβγήκαν τὰ παντζάρια».

Ε'.

Ἔτσι λοιπὸν ἐώρτασε τὸ Πάσχα τὸ Παλάτι,
 ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς κι' οἱ πρῶτοι ἐν τῷ κράτει,
 καὶ ἄς μανθάνη τοῦ λαοῦ ἡ ἀθρησκὸς ἀγέλη
 πῶς κι' οἱ Μεγαλειότατοι καὶ πάντες οἱ ἐν τέλει
 ὡς ἀληθεῖς Χριστιανοὶ δὲν λησμονοῦν κατ' οἶκον
 νὰ ἐκτελοῦν τὸ ὕψιστον πρὸς τὸν θεὸν καθῆκον.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
 μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ἱστορία ἐθνική,
 Παππαρηγοπουλική.

Κι' ἄλλα τεύχη βγήκαν τώρα
 κι' ἄλλα βγαίνουν ὦρα ὦρα,
 κι' ὅποιος θέλει ν' ἀγοράσῃ
 μιὰ δραχμὴ γι' αὐτὴν θὰ σκίση.
 Ὁ Ἀνέστης τὴν ἐκδίδα
 τοῦ ποτὲ Κωνσταντινίδη.

Μυθυστόρημα γνωστόν,
 καὶ παντοῦ ἐξακουστόν.

Διὰ βολοῦ ἐν Τουρκίᾳ, ἔργον Στεφάνου Ξένου,
 καλλίστου συγγραφέως καὶ διακεκριμένου,
 ἐξαντληθεῖσα ὅλη πρὸ δέκα τόσων χρόνων
 καὶ ἤδη ἐκδοθεῖσα εἰς δύο τόμους μόνον.
 Θὰ εὑρετε καὶ τοῦτο τὸ σπάνιον βιβλίον
 εἰς τοῦ Μιχαλοπούλου τὸ βιβλιοπωλεῖον,
 ποῦ βγάζει ὁλοένα συγγράμματα καλὰ,
 καὶ εἶναι ἀπὸ κάτω ἴστο σπῆτι τοῦ Μελαῦ.

Κι' ἓνα παιδικὸν
 περιοδικόν.

Τῶν Παίδων ἡ Διάπλασις, κάθε μικροῦ χαρά,
 νομίζω πῶς ἐκδίδεται τὸν μῆνα μιὰ φορὰ.
 Τοιοῦτον περιοδικόν δὲν ἴδαμε ποτέ,
 καὶ οἱ μεγάλοι ἄς γενοῦν σ' αὐτὸ συνδρομηταί.

Τοῦ Ῥωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα ἴστο τυπογραφεῖο
 τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — κι' ἀπὸ τοῖ δε συνορεύει
 μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων — μ' ἓνα κάποιον Φαρμακεῖον,

Καφενεὲ τῶν «Εὐ Φρονούντων» — νόκτα ἴμερα συζητούντων,
 μὲ μπακάληδες καμπόσους, — πατζατζήδες ἄλλους τόσους
 μ' οὐρητήρια, σαντοῖρια — καὶ μιὰ μάνδρα μὲ γατδοῦρια.